

i andre Retninger? Heller ikke det troer jeg, det ærede Ministerium vil sige. Men jeg vil spørge, om der kan ansøres nogenfomhelst andre Grunde end de her antydede, som skulde kunne bevise, at disse Løsteparagrafer have noget at betyde; jeg kan ikke indsee, at der derfor kan ansøres det allermindste Andet; jeg længes efter at høre hvad det da er. Løsteparagraferne pege hen til, hvad man, i det Dieblit Forsfatningen blev skrevet, havde tænkt sig at maatte komme, det pege de hen til; men de pege ikke hen til, hvornaa det skal komme eller hvorledes det skal komme; de pege heller ikke hen til, inden hvilken Tid det skal komme. Naar de midlertidige Bestemmelser endda løde paa visse Aar, ja saa kunde man maaskee nok sige, at Løsteparagraferne havde noget at betyde og de midlertidige Bestemmelser ikke havde saameget at betyde som de andre Paragrafer. Naar de midlertidige Bestemmelser løde paa saa og saa mange Aar, selv om Aarrækken var lang, saa kunde man vel sige, at der var en Forskjel mellem dem og Lovparagraferne, men da de skulle gjælde, indtil de blive forandrede, saa ere de af samme Bestaaffenhed som enhver af de virkelige Paragrafer i Udkastet. Den ærede Rigsdagsmand anker over, at jeg i mit første Foredrag har talt om en Bestemmelse i Udkastet og sagt, at jeg skulde siden komme tilbage dertil, men at jeg ikke gjorde det, men han kalder, hvad der er ganske rigtigt, Foredraget: et „temmelig langt“ Foredrag. Naar han meente, at det var temmelig langt, uagtet jeg ikke kom tilbage til den antydede Gjenstand, kan jeg maaskee haabe, at han vil undskyldte, at jeg opfattede det. Forresten skal jeg sige ham, at det var en Forglemmelse; jeg havde, forend jeg tog Ordet, tænkt paa at ville omtale flere Ting, men da jeg fandt ligesom den ærede Rigsdagsmand, at mit Fore-

drag var blevet temmelig langt, uagtet forskellige Ting ikke vare komne frem, lod jeg Noget staae tilbage og forglemte, at jeg tidligere i Foredraget havde lovet at ytre mig derom; men jeg haaber, at han vil tilgive mig det, og at det ikke skal tage nogen Tillid fra mig hos de Mænd, der ellers maatte have nogen Tillid til mig. Det, som jeg dengang vilde have ytret angaaende den af ham nævnte Bestemmelse, maatte det maaskee være mig tilladt nu at sige, da det maaskee ellers kunde gaae mig ligesom første Gang, at jeg kunde glemme det og risikere at faae en ny Udbredelse. I den sidste Sætning af den 7de midlertidige Bestemmelse hedder det: „Dog maae det samlede Udgiftsbeløb for hvert Hovedassnit“ — det er: af det bebudede Normalbudget — „ei overstige Gjennemsnitsbeløbet af de Summer, der til samme Tiemed ere bevilgede ved Budgetterne for Finantsaarene fra 1ste April 1853 til 31te Marts 1856.“ Nu vilde jeg spørge det høie Ministerium, om dette er at forstaae saaledes, at, naar blot det samlede Udgiftsbeløb for hvert Hovedassnit ikke overstiger Gjennemsnitsbeløbet, saa kan dette Beløb forøvrigt i hvert Hovedassnit for sig fordeles paa en anden Maade, end i disse Finantslove, der her ere omtalte, er fastsat. Thi det forekommer mig ikke nok, at det samlede Udgiftsbeløb er indskrænket for hvert Hovedassnit, men at ogsaa Beløbet for hvert Hovedassnit maa være indskrænket netop til de Gjenstande, som de i Finantslovene ere bevilgede til; thi ellers vilde det jo være en meget farlig Sag. Hvad der end mere bevæger mig til at gjøre dette Spørgsmaal, er, at jeg har seet, at det ærede Ministerium har talt om, at det i dette Normalbudget, naar det kommer frem, vil foretage Ompostinger af hvad der findes i de tidligere Finantslove.